

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Прев 395/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ПБ А. АД у стечају из Б., кога заступа пуномоћник Ј.М., адвокат из Б., против тужене Н.Ј. из К., коју у ревизијском поступку заступа пуномоћник Ч.Р., адвокат из К., ради дуга, вредност предмета спора 606.253,68 динара, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж бр. 719/14 од 20.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Н.Ј. из К. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 719/14 од 20.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 6405/13 од 02.12.2013. године усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 606.253,68 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2013. године па до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.588,00 динара.

Побијаном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 719/14 од 20.05.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је преко пуномоћника из реда адвоката изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14) и одлучио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је у предметном спору поднета 21.08.2013. године са захтевом за обавезивање тужене да тужиоцу на име дуга исплати износ од 606.253,68 динара.

Тужбени захтев је у целости усвојен те наведени износ представља вредност предмета спора побијаног дела правноснажне другостепене пресуде.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају Врховни касациони суд је применио наведену законску одредбу код оцене дозвољености ревизије, обзиром да је тужена физичко лице, а парнични поступак је вођен пред привредним судовима због атракције надлежности, обзиром да је тужилац у стечају. Како је вредност предмета спора пресуде која се ревизијом побија 606.253,68 динара што је испод законом прописаног ревизијског цензуса ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одбацио ревизију тужене као недозвољену и одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**